

Egy táboroztatás sosem egyszerű, amikor szabadidőnk és idegeink egy részét arra áldozzuk, hogy mások jól érezzék magukat. Különösen nehéz az, amikor sérülteket nyaraltat az ember. Nem mondom, hogy rengeteg tapasztalattal rendelkezem e téren, hiszen jómagam is csak negyedik éve találkozom az ipolytölgyesi szeretetotthon lakóinak egy részével. Idén viszont rám hárult a nemes feladat, amitől rendkívül tartottam.

Kezdetben vala a terv és a néhány táborozás során szerzett tapasztalat. Gondoltam, majd a gondviselés segítségemre fog sietni, ha én is megteszem a magam lépéseit. Mivel tavasszal volt szerencsém a közösséggel ifjúsági tábort szervezni Gánton, így megismerhettem a Fecskepalotát, aminek sikeres lezajlása után elhatároztam: ide kell hozatnom a tölgyesieket, hadd lássák ők is ezt a gyönyörű helyet. Tudtam, hogy tetszeni fog nekik a kert, a közeli erdei utak, a bányamúzeum és a tó. Igaz, egyvalamire nem is nagyon számítottam: sokkal többet adott a tábor, mint vártam volna.

A lányok kezdték a sort, majd a fiúk leváltották őket, így mindkét csoporttal három és fél napot töltöttünk együtt. A segítők időközben cserélődtek, de nagyjából mindig elegendően voltunk ahhoz, hogy az éppen nyaraló 8 főt ellássuk. Persze a munka nem merül ki a fürdetésben, etetésben és pelenkázásban. A séta, a beszélgetések, a játékok és színes programoknak hála, sosem unatkoztunk.

Számomra különösen jó élmény volt, hogy a fiú csoport két tagja lóra ülhetett, bár én jobban tartottam tőle, mint ők. Valamint az, hogy a palota másik szárnyában pihenőkkel is sikerült kapcsolatot teremteni. A nyaraló családok apró tagjai közül volt egy kislány, aki még labdázott is a sérült lányokkal, így a szülők is

érdeklődőbbekké váltak. Tudtunk velük beszélgetni a táboroztatás élményeiről, személyes benyomásokról.

A Fecskepalotában töltött egy hét során megtapasztalhatta mindenki azt, hogy mennyire jó, ha nem megyünk el egymás mellett, hanem elkezdzünk beszélgetni.

Hálás vagyok, hogy ennyi örömet adhattunk és kaphattunk Gánton. Hálás vagyok a tölgyesi lakóknak, akik örömmel jöttek, és azzal is távoztak. Rengeteg segítséget és finomságot kaptunk a konyhásoktól, a palota valamennyi dolgozójától, akik szeretettel beszélgettek vendégeinkkel. Hálás vagyok a Fecskepalota léteért, és azért az erőért, ami hajtja mindazokat, akik a falai között dolgoznak. Köszönöm, hogy van még olyan hely a világban, ahol nem csak a láblógatás a nyaralás, és hogy a sérültek is boldogan süthetik a húst a többi vendéggel.

Köszönöm, hogy nem voltunk egyedül, ahogyan az eresz alatt megbúvó fészkek lakói sem. Ahogy a kis fecskék repülni tanultak, úgy tanultunk mi is egymás segítségével időt szánni egymásra. Remélem, lesz még alkalmunk visszatérni tölgyesi barátainkkal együtt a Fecskepalotába.

2013. július 16.

Király Márta táborvezető